

HỒI 25

THẦN LA ĐẤU THẦN HẦU

Lão nhân cao gầy tiếp tục nói:

- Hai ta sẽ đoán thân phận của người này, chẳng hạn tuổi tác, nam nữ, ai nói đúng thì thắng nói sai thua. Lão quái vật, ngươi thấy thế nào?

Lão phé nhân cười lớn:

- Thần la lão quỷ, ngươi đừng hòng gạt ta. Ngươi hẹn người đến đây rồi lấy đó để đánh bại ta sao?

Triển Bạch nghe nói lập tức nhận ra lão nhân gầy này chính là lão nhân cười la bán lượ. Thần la Thiết Đám Đổng Thiên Lý!

Chàng không chờ Thần La Thiết Đám lên tiếng vội tung người lên bờ thạch miêng kêu lớn:

- Đổng lão tiên bối! Không ngờ gặp lão tiên bối ở đây.

Thần La Thiết Đám hơi bất ngờ:

- Tiểu tử ngươi làm sao biết lão phu họ Đổng?

Lão phé nhân cười lớn:

- Ha ha ha! Hai ngươi không cần phải diễn kịch nữa, lão phu nào phải trẻ lên ba mà để các ngươi gạt dễ dàng như vậy Thần La nổi giận quát:

- Lão quái vật đừng hòng khua môi múa mép, thử tiếp thêm mấy chiêu của lão phu coi!

Dứt lời phát nhẹ một chưởng, một luồng kinh khí âm nhu êm ái cuốn tới. Lão phé nhân cười lớn:

- Trăm chiêu cũng không ngán!

Dứt lời ngũ chỉ vươn ra, cũng phát ra một luồng nhu kinh.

Hai đạo nhu kinh chạm nhau, phát ra những tiếng nổ lụp bụp liên hồi, lửa bắn tung tóe. Hai bóng người bốc lên không trung, từ trên cao giao nhau ba chưởng.

"Bình! Bình! Bình!" chưởng kinh chạm nhau phát ra tiếng nổ không lớn nhưng không gian như bị chấn động, cây cối nghiêng ngã, lan rộng cả một vùng.

Triển Bạch kinh hãi thâm, thân pháp của hai người thần kỳ không nói chỉ nhìn thấy âm nhu chưởng lực lại có uy lực dường đó cũng đủ thấy công lực của hai người đã đạt đến độ công tham tạo hóa rồi.

Uyển Nhi thấy Triển Bạch đột ngột xuất hiện lòng mừng vô hạn nhưng hai lão nhân lại đánh nhau. Triển Bạch đứng xem đến xuất thần chẳng quan tâm gì đến mình, thờ dài nói:

- Hai người lại đánh nhau nữa rồi. Không ngờ từng tuổi này rồi mà tính tình nóng nảy như người trẻ tuổi.

Triển Bạch nhìn thấy lão phế nhân tuy chỉ dùng hai khúc gỗ thay chân, nhưng cặp nạng sắt móc vào hai bên vai lão lại linh hoạt dị thường, điềm xuống đất thân hình di chuyển không chút khó khăn, song chưởng lão cũng ra chiêu như điện, chẳng thấy kém thế Thần La Thiết Đám chút nào.

Triển Bạch vẫn nhìn hai người giao đấu hỏi:

- Hai người sao lại đấu với nhau như vậy?

- Muội cũng không biết, chỉ gặp được hai người thì nghe nói đã đấu được ba ngày ba đêm rồi vẫn bất phân thắng phụ, cuối cùng nhờ muội làm trọng tài tìm cách gì để có thể phân thắng bại được. Lúc Bạch ca tới, muội đang cho hai người thì triển Nhiếp Không hoá ảnh bộ pháp, lão quái kia không có chân vẫn cứ dùng tay thi triển được như thường. Nhưng muội đâu có thời gian ở đây làm trọng tài muội đang đi tìm Bạch ca mà...

Triển Bạch bỗng quay lại:

- Tìm ta có chuyện gì?

Triển Uyển Nhi thấy mắt mình cay sè, nghĩ thầm:

- Ta đã vì cứu người suýt nữa bị mất mạng không lẽ người không hay biết gì sao?"

Nàng thờ dài, giọng u oán:

- Ta hỏi người, nơi Hung Long trấn người bị độc chưởng của Huyết chưởng hòa long đá thương, ai đã cứu người?

Triển Bạch tỉnh ngộ:

- Thì ra muội đã cứu ta. Nhưng sao lúc tỉnh dậy ta không thấy muội?

Uyển Nhi nghĩ lại nổi uất ức mình phải chịu trong Tử Nhân cư suýt nữa thì òa khóc thành tiếng. Bỗng nghe Thần la Thiết Đám quát lớn:

- Hai người mau tránh xa một chút, lão phu chuẩn bị thi triển sát thủ đây!

Lão quái cười ha hả nói:

- Lão quỷ người chớ có hù dọa, còn độc chiêu gì cứ thi triển ra lão phu sẽ tiếp hết!

Thần la Thiết Đám quát lớn một tiếng, không gian như chao động, chưởng kinh đi tới đâu nghe như có tiếng sấm động tới đó, Triển Bạch và Uyển Nhi nhìn nhau một cái, xong tung người bay xuống thạch bàn, đứng xa xa nhìn lại.

Thân pháp chiêu thức của hai quái nhân vừa nhanh vừa nguy dị, cộng thêm chưởng phong mãnh liệt, khiến ánh trăng như bị tối lại.

Bình! Bình! Hai bóng người lại phân rã.:

Lão quái nhân cười lạnh:

- Kỳ Hình truy phong chưởng bất quá cũng như vậy mà thôi!

Thần la Thiết Đám nổi giận quát:

- Lão quái vật cuồng ngạo, thử ném thiết đảm của lão phu!

Dứt lời vung tay một cái, một đạo hàn quang lóe lên kèm theo tiếng xé gió vù vù bay thẳng vào mặt lão quái. Lão quái nhân cười lớn vung cây nạng sắt. Keng! Một tiếng, viên thiết đảm bị kích văng ra xa.

Thần la Thiết Đám lại quát một tiếng, vung tay lần thứ hai. Nhưng lần này thiết đảm không nhằm vào lão quái nhân mà nhằm vào viên thiết đảm trong không trung phóng tới.

Hai viên thiết đảm chạm nhau tóe một tia lửa nhỏ rồi đồng xẹt xuống chia hai bên tấn công lão quái nhân.

Lão quái nhân hơi ngẩn người trước thủ pháp ám khí khá kỳ quặc của đối phương, nhưng lão cũng cười lớn nói:

- Thủ pháp trẻ con này mà cũng lấy ra để dọa ta?

Dứt lời cặp nạng vung lên.

Keng! Keng! Hai viên thiết đảm lại bị chấn văng ra xa.

Lạ lùng thay, hai viên thiết đảm tựa như có cánh vậy, đảo một vòng trong không trung chạm nhau một cái rồi lại nhắm đầu lão quái bắn tới.

Lão quái cười lên:

- Lần này thì coi được hơn một chút?

Lại giờ nạng đánh hai viên thiết đảm văng đi. Nhưng hai viên thiết đảm tựa như hai con linh trùng vừa bay đi đã bay trở lại, cứ nhắm nơi yếu huyệt của lão quái nhân xông tới.

Thủ pháp ám khí này quả là tuyệt thế vô song khiến Triển Bạch và Uyên Nhi trở mắt nhìn quên cả nói chuyện.

Nhưng lão quái vẫn không nao núng, cặp nạng múa như bay, hai viên thiết đảm không sao áp đến gần lão được, trong khi đó miệng lão vẫn không ngừng buông lời chọc giận đối phương.

Thần la Thiết Đám thấy hai viên thiết đảm không đả thương được đối phương liền cười lạnh nói:

- Như vậy chưa đủ hứng, tặng người thêm một viên nữa.

Dứt lời lại vung tay ném ra một viên thiết đảm nữa, viên này hơi nhỏ hơn hai viên trước, tiếng xé gió nghe sắc hơn tốc độ đi cũng nhanh hơn.

Lão quái cười lớn giơ nạng lên gạt không ngờ lão không đánh trúng được thiết đảm. Bởi viên thiết đảm này được đặc chế hể cứ gặp trở lực nó tự động đảo một cái rồi cứ thế thẳng tới, nên lão gạt một cái vào khoảng không trong khi đó viên thiết đảm lại nhắm "tàng huyết" huyết nơi tai trái kích tới.

Quái lão nhân không hiểu được điều đó nên suýt chút nữa là bị đánh bại rồi, may mà công lực lão đã đến mức đăng phong tạo cực, ý động công sinh, lão kịp rút đầu để viên thiết đảm bay sượt qua tai. Trong khi đó, hai viên thiết đảm lúc đầu lại tiếp tục tấn công, lão vội hươ nạng gạt đi thì viên thiết đảm thứ ba đã quay lại nhắm bụng lão bay tới.

Triển Bạch và Uyển Nhi nhìn một hồi hoa mắt, chỉ thấy ba đạo hàn quang như ba con linh xà chờn vờn xung quanh lão quái, tiếng xé gió vù vù tiếng chạm nhau leng keng liên miên bất tuyệt.

Thần la thiết đảm thấy lão quái nhân bị tấn công đến cuồng cuồng đắc ý cười lớn:

- Lão quái vật? "Tam hoàn tê thực" của ta không đến nỗi quá kém phải không?

Bỗng nghe lão quái gầm lên một tiếng, cặp nạng loang loáng, tiếng kim khí chạm nhau leng keng, ba viên thiết đảm bị chấn văng ra xa lão quái nhào xuống đất một cái mất tung.

Thần la Thiết Đảm hơi ngẩn người giơ tay thu thiết đảm về đã nghe lão quái lạnh lùng lên tiếng:

- Tam hoàn tê thực của ngươi cũng không ngăn được ta, nếu ta ra tay thì ngươi đã đi đời rồi.

Thần la Thiết Đảm trầm sắc mặt xuống, phẫn tay một chưởng đánh ngược ra phía sau.

Lão quái nhân kinh hãi kêu lên:

- Lôi âm Phật chưởng!

Thân hình lão nhào xuống đất một cái lại biến mất. Chưởng kinh đập vào một tảng đá gần đó cuốn phăng tảng đá quăng lên không trung, đồng thời phát một tiếng nổ long trời lở đất làm chấn động cả vùng núi rừng.. Triển Bạch lắc đầu thốt:..

- Thật không ngờ chưởng lực của con người lại có được uy lực dường này.

Uyển Nhi gật đầu:

- Môn khách trong Mộ Dung sơn trang đều là những tay đại cao thủ giang hồ nhưng không một ai có được công lực dường này.

Bỗng Triển Bạch kêu lên một tiếng, cả hai đồng quay đầu nhìn lên thạch bàn.

Chỉ thấy hai lão nhân không còn dùng thân pháp nhanh nhẹn và chiêu thức kỳ ảo để giao đấu nữa mà bước đi chậm chạp, song mục trừng trừng nhìn nhau thật lâu mới đẩy ra một chưởng, chưởng nào chưởng nấy đều hàm hứa công lực như sấm sét.

Triển Bạch vô cùng quan tâm đến sự thắng bại của Thần la Thiết Đám bởi chỉ có lão mới có hy vọng giúp chàng hoàn thành tâm nguyện của mình. Đương nhiên lão quái kia nếu đã có thể đả bại Thần la Thiết Đám thì lão cũng có thể truyền thụ võ công cho chàng, để chàng báo thù cho phụ thân. Có điều chàng không nghĩ đến điều đó, một là thấy lão quái mang chút tà khí, ngôn hành cử chỉ đều không giống như các nhân sĩ chính phái, hai nữa lão quái lại không hiểu tường tận việc phụ thân chàng bị mưu sát ra sao.

Uyển Nhi thì không để ý gì đến sự thành bại của hai lão nhân, chỉ thấy Triển Bạch tỏ vẻ vô cùng kích động vội tìm lời an ủi:

- Bạch ca hà tất phải lo lắng như vậy. Hai lão quái vật này ai thắng ai bại cũng không có quan hệ gì đến chúng ta đâu Triển Bạch để hết tâm trí vào trường đấu, đừng như không nghe thấy lời của Uyển Nhi. Bất giác chàng đẩy thân hình Uyển Nhi ra xa tung người bay lên thạch bàn.

Uyển Nhi thất kinh kêu lên:

- Bạch ca, không được!

Nnung Triển Bạch đã tung người đáp lên thạch bàn, lo cho an nguy của chàng, nàng cũng tung người lên theo.

Lúc này hai lão nhân đã thôi chuyển động, mà đứng đối diện nhau, song chưởng đối nhau, nội lực từ chưởng tâm của hai người cuộn cuộn đổ ra, quần áo hai người bay phấp phới, đầu hiện khí trắng, chân của hai lão từ từ ấn sâu vào trong đá, chứng tỏ cuộc tỉ đấu nội lực đã đến lúc quyết liệt nhất. Chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ có người bỏ mạng ngay.

Thần la Thiết Đám song mục trừng trừng, râu tóc phát phơ, đôi giày cỏ dưới chân lão ngập gần hết vào mặt đá. Lão quái bên kia vì dùng gậy thay chân, đứng không được vững nhưng cặp nạng của lão móc chặt vào vai đẩy xéo ra phía sau chống xuống đá trợ lực, tạo thành thế chân vạc rất vững chắc. Tuy nhiên, song chưởng trước ngực lão đã hơi run run, khói trắng trên đầu lão dày đặc hơn của Thần la Thiết Đám.

Triển Bạch nhìn thấy cảnh này biết là công lực của hai lão nhân hơn kém nhau không nhiều, nếu cứ kéo dài tình trạng này cả hai tất sẽ bị kiệt lực mà chết, vội bước đến gần nói:

- Nhị vị tiên bối có việc gì từ từ thương lượng giải quyết, hà tất phải đồng qui tận mới cam lòng?

Nhưng hai người đấu đã đến nước này thì không còn cách gì có thể khiến hai người dừng lại được, thậm chí đáp lời chàng cũng không ai dám mở miệng.

Triển Bạch tiến thêm hai bước nữa định dùng nội lực đẩy hai lão ra, nhưng Uyển Nhi vội ôm chàng lại kêu - Bạch ca! Không được! Công lực của hai lão quái này ghê gớm lắm, Bạch ca đến gần là đủ bị kinh khí chấn thương rồi...

Triển Bạch tránh ra khỏi vòng tay Uyển Nhi, nói:

- Nhưng ta không thể để hai người lưỡng bại câu vong được!

Dứt lời tiến đến gần, nhưng khi còn cách hai người chừng hơn trượng chàng như chạm phải một bức tường vô hình không thể tiến thêm được nữa, nhưng chàng không chịu thôi, vận công xông vào. Chỉ nghe "Bình!" một tiếng, chẳng những chàng không tiến vào được mà còn bị chấn văng trở ra, khí huyết đảo lộn, tai nghe lùnh bùng như có sấm động.

Uyển Nhi vội đỡ chàng đứng lại, lo lắng hỏi:

- Bạch ca! Có sao không?

Triển Bạch lắc đầu:

- Không hề gì...

Triển Bạch chưa dứt lời bỗng nghe hai lão nhân quát lên một tiếng như sấm động, gần như đồng thời một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, kinh khí bắn ra tứ phía Triển Bạch và Uyển Nhi liên tiếp thoái lui đến rơi xuống khỏi thạch bàn mới đứng vững được, nhưng vừa đứng vững hai người vội điểm chân nhảy trở lên thạch bàn.

Chỉ thấy Thần la Thiết Đám mặt mày xám ngắt, máu tươi từ miệng trào ra ướt đầm râu và ngực áo, đang xếp bằng nhắm mắt, xem ra lão đã thọ thương khá nặng.

Bên kia lão quái cũng không khá gì hơn. Một thanh gỗ dùng làm chân và đôi nạng sắt bị gãy ngang, miệng cũng ứa máu tươi, sắc mặt vàng như nghệ, xem ra nội thương cũng khá nặng.

Triển Bạch vội chạy đến bên Thần la Thiết Đám:

- Đồng lão tiên bối! Tiên bối có sao không?

Thần la Thiết Đám chẳng nói chẳng rằng, qua một lúc lâu lão lấy ra một dược hoàn bỏ vào miệng nhai nuốt, xong mở mắt nở một nụ cười héo hắt hỏi:

- Lão quái vật! Ngươi có còn sống không?

Lão quái nhân cũng mỉm cười đáp:

- Yêu tâm! Lão quý người không chết thì ta chết sao được?

Dứt lời cũng lấy một dược hoàn từ trong người ra bỏ vào miệng.

Đồng Thiên Lý thở dài nói:

- Lão quái vật! Ngươi là cường địch duy nhất trong đời ta!

- Ta cũng vậy! Bình sinh ta đánh khắp thiên hạ không hề gặp đối thủ, không ngờ lúc sắp thành đất lại được gặp lão quái vật. Tuy không còn sống bao lâu nữa nhưng ta thấy rất mãn nguyện, người luyện võ được chết vì võ thuật thật không có chi để tiếc.

Nhưng ngươi là ai hình như ta chưa từng nghe nói đến trong giang hồ - Ha ha ha... Lão quái! Ngươi là Thần La mà lại không biết ta là Thần hầu Đông Thiên Lý ồ lên một tiếng gật đầu:

- Thì ra ngươi là chúa tể Nam Hoang Lê Cống Sơn. Thần hầu Thiết Lăng?

- Nam hầu Bắc la, tề danh thiên hạ mấy mươi năm trước, có điều chưa có duyên diện kiến mà thôi.

Triển Bạch và Uyển Nhi không khỏi kinh hãi, thật không ngờ nhân vật danh mãn thiên hạ, vắng bóng trên giang hồ mấy chục năm nay bỗng dung hội ngộ nơi này.

Lại nghe Thần Hầu thở dài tiếp:

- Trước khi chết được đấu một trận như vậy quả thật là mơ ước của người luyện võ, nhưng chết bây giờ ta thấy còn có điều hối tiếc.

Đông Thiên Lý tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tuổi hai ta đã gần trăm, sống trong giang hồ được như vậy đã là quá nhiều, lại được chết về tay của nhau. Vậy đã là vinh dự lớn, không hiểu ngươi còn chi hối tiếc?

Thần Hầu vẻ ảm đạm:

- Ta thì không khoáng đạt như ngươi, thử hỏi hai ta chết đi không người an táng, để cho loài lang sói lảng nhục thi thể, ngươi có an lòng không?

Thần La cũng lộ sắc buồn:

- Ta đây cả đời thích an nhàn, không con không cái cũng chẳng có đồ nhi, nắm xương này từ lâu đã quyết định để cho sói gặm. Nhưng nghe đâu ngươi có thu nhận hai đồ nhi mà?

Nghe nhắc tới đồ nhi, sắc mặt Thần Hầu lộ vẻ oán hận:

- Nhắc đến hai tên nghiệt súc đó tạ hận không thể ăn gan, uống máu chúng cho hả dạ. Thân thể ta tàn phế đến như vậy cũng chính do chúng ban tặng đó.

Triển Bạch và Uyển Nhi nghe nói cũng không khỏi phẫn hận, thế gian làm gì có thứ đồ đệ trời tru đất diệt ấy?

Thần La nhíu mày:

- Vậy ngươi sao còn chưa trừng trị chúng?

- Thì cũng tại ngươi? Nếu không phải hôm đó ngươi cản đường ta thì chúng làm sao chạy thoát được.

- Ồ thì ra ba người bị ngươi dồn vào đường cùng đó lại là bọn nghiệt đồ của ngươi.

- Kể ra thì ta cũng quá nóng nảy, thấy ngươi ngăn cản ta báo thù ta lập tức giao đấu với ngươi mà không cần giải thích nguyên do. Chừng nhận ra ngươi là Thần La ta đã quên mất việc truy sát hai tên nghiệt đồ rồi.

Thần La thở dài:

- Ta cứ nghĩ là cứu người. không ngờ cứu nhầm hai mầm họa giang hồ. Xem ra hành hiệp trọng nghĩa cũng phải cẩn thận kéo mắc sai lầm.